

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Radana Malíka v právní věci stěžovatele **V. Š.**, zastoupeného JUDr. Jiřím Všetečkou, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Orlická 163, za účasti **Finančního ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem v Hradci Králové, Horova 17, v řízení o kasační stížnosti podané proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 11. 2004, č. j. 31 Ca 187/2004 – 39,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Hradci Králové usnesením ze dne 24. 11. 2004, č. j. 31 Ca 187/2004 - 39 rozhodl o zastavení řízení o žalobě stěžovatele proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové (dále jen „finanční ředitelství“) ze dne 19. 5. 2004, č. j. 1146/110/2004-Sa/11/02, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Finančního úřadu v Pardubicích ze dne 1. 8. 2001 č. j. 134155/01/248913/3937 o zrušení vyměřené daňové ztráty ve výši 202 271 Kč, dodatečném stanovení základu daně ve výši 3 471 644,75 Kč a o dodatečném vyměření daně z příjmů fyzických osob ve výši 1 248 740 Kč za zdaňovací období roku 1999. Podle názoru krajského soudu stěžovatel nezaplatil soudní poplatek za podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 2000 Kč a ani po výzvě k zaplacení soudního poplatku do dvou týdnů ode dne doručení výzvy a poučení o zastavení řízení v případě nevyhovění, která mu byla doručena dne 5. 11. 2004 postupem podle ustanovení § 42 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 4 o. s. ř. Jelikož soudní poplatek nezaplatil ani zástupce stěžovatele, který usnesení obsahující výzvu k uhrazení soudního poplatku převzal již dne 7. 9. 2004, rozhodl krajský soud o zastavení řízení pro

nezaplacení soudního poplatku v souladu s ustanovením § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ zákon o soudních poplatcích“).

V kasační stížnosti podané proti tomuto usnesení v zákonné lhůtě opírající se o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., stěžovatel odmítl závěry tohoto soudu, pokud dospěl k tomu, že řízení bylo třeba zastavit. Stěžovatel namítal, že přiloženým podáním zaplatil soudní poplatek ve výši 2000 Kč ve lhůtě pro podání kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu přihlížeje k ustálené rozhodovací praxi, že důvody pro zastavení řízení nejsou dány, resp., že odpadly, jestliže je soudní poplatek zaplacen alespoň v odvolací lhůtě, v tomto případě ve lhůtě k podání kasační stížnosti, která je opravným prostředkem proti usnesení soudu I. stupně. Ústavně konformní výklad s poukazem na čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod takové posouzení věci vyžaduje, byť s. ř. s. neobsahuje procesní ustanovení, jež by tvořila výjimku z právní moci usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, která nastává doručením. Stěžovatel se proto domáhal vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno napadené usnesení a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud vychází z toho, že i v řízení o kasační stížnosti se soud řídí přísnou dispoziční zásadou, neboť ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. ukládá stěžovateli povinnost označit rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvést, z jakých důvodů (skutkových a právních) toto rozhodnutí soudu napadá a považuje jeho výroky za nezákonné. Rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvedení skutkových a právních důvodů pak znamená povinnost stěžovatele tvrdit, že soudní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonu nebo jinému předpisu, která má charakter předpisu právního, a toto tvrzení také odůvodnit. Činnost kasačního soudu je pak ohraničena rámcem takto vymezeným a tento soud se musí omezit na zkoumání napadeného rozhodnutí jen v tomto směru, nejde-li ovšem o vadu, k níž musí hledět z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Nedostatek stěžovatelova tvrzení, že vydáním napadeného soudního rozhodnutí byl porušen zákon nebo jiný právní předpis, představuje vadu kasační stížnosti, která brání jejímu věcnému vyřízení. I při nejmírnějších požadavcích proto musí být z kasační stížnosti poznatelné, v kterých částech a po jakých stránkách má kasační soud napadené soudní rozhodnutí zkoumat, přičemž kasační soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti soudního rozhodnutí.

Podle ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení. Nabude-li usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku právní moci, zaniká poplatková povinnost.

Z tohoto ustanovení vyplývá, že usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku ve věcech správního soudnictví by zrušil krajský soud, který ho vydal, ale jen v tom případě, pokud by byl soudní poplatek zaplacen dříve než by uvedené usnesení nabylo právní moci. Z obsahu soudního spisu však vyplývá, že kasační stížností napadené usnesení krajského

soudu nabylo právní moci dne 26. 11. 2004 po doručení zástupci stěžovatele a finančnímu ředitelství. Ze spisu rovněž vyplývá, že stěžovatel zaplatil v kolcích částku 2000 Kč za podání žaloby až dne 10. 12. 2004. Tyto nesporné skutečnosti, které ani stěžovatel nijak nezpochybňuje, neumožňují z důvodu uvedeného v ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích zrušit usnesení krajského soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku a vyhovět tak podané kasační stížnosti stěžovatele proti tomuto usnesení.

Ústavně konformním výkladem nelze též ztotožňovat lhůtu k podání kasační stížnosti a lhůtu k podání odvolání, resp. odvolání a kasační stížnost. Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.) a lhůtu k podání tohoto mimořádného opravného prostředku proto rovněž nelze ztotožňovat se lhůtou k podání odvolání, tedy řádnému opravnému prostředku, které s. ř. s. nezná.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení a finančnímu ředitelství žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. června 2006

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu